

In Memoriam Zr. Truike de Win, zoals voorgelezen bij haar uitvaart op woensdag 21 maart 2018

door Zr. Tiny Holscher in Kapel Eikenburg, Eindhoven.

Met velen zijn wij hier samengekomen om met elkaar het afscheid te vieren van onze zuster Truike de Win. Velen van U hebben haar goed gekend, zij hield van mensen! Na een lang, veelzijdig en rijk missionarisleven is zij woensdagnacht j.l. rustig van ons heen gegaan in het bijzijn van haar broer, en heeft vol overgave haar leven in Gods handen gelegd.

Truike werd geboren in Leende, als tweede in een gezin van 7 kinderen, 3 jongens en vier meisjes. Thuis hadden zij een tuinderij en groente- en fruitzaak en de kinderen hielpen allemaal mee. Met dankbaarheid sprak zij over haar jeugd jaren, zij groeide op in een atmosfeer van geborgenheid en liefde. Vanaf haar 12-de jaar was zij bij de jeugdbeweging, eerst als lid, daarna als leidster. Zelf zegt ze: "Ik was een vlindertje, ik had veel vriendjes, genoot onbezorgd van het leven en dacht helemaal niet aan de verre missielanden".

Het overlijden van haar moeder bracht een grote ommekeer in haar leven en zij werd in rap tempo volwassen. Als twintigjarige en als oudste dochter had zij de zorg voor het drukke tuindersgezin. Haar leven veranderd, zij wilde niet meer fladderen maar zorgen en dienstbaar zijn en wilde graag sociaal-maatschappelijk werk gaan doen. "Ik houd van mensen!" zei ze. Ze kwam in aanraking met het kloosterleven door haar oom die Trappist was. Ze straalden daar echte vreugde uit, vond ze, en voelde zich aangetrokken door de dienstbaarheid en eenvoud van dit leven.

Op 24-jarige leeftijd, toen haar jongere zus 18 jaar was, trad zij in bij de Witte Zusters op 27 juli 1953. Ondanks grote heimwee naar huis, vooral naar haar vader, zette zij door en na haar vorming als postulant en novice, deed zij op 15 Augustus 1955 haar eerste gelofte. Daarna vertrok zij samen met haar medezusters naar het moederhuis in Algiers voor een praktisch internationaal vormingsjaar, waarna zij benoemd werd voor een vormingshuis in Amerika. Zij verbleef er twee jaar en leerde er Engels, wat haar later goed van pas kwam.

Terug in Nederland vertrok zij in december 1958 naar Afrika, naar Nkamenya in Malawi, voor een vormingshuis van Malawische zusters waar zij twee jaar kook- en nailessen gaf en tegelijkertijd de lokale taal, het Chichewa, leerde. Na nog eens vijf jaar les te hebben gegeven op een huishoudschool wilde zij graag onder de bevolking zijn, dicht bij de mensen, en haar wens werd vervuld. Zij werd toen voor een parochie in Lumezi in Zambia benoemd, waar zij een andere taal, het Chitumbuka, spraken. Zij was er volop werkzaam in haar omgang met de mensen, zij hield van mensen waarin zij Gods beeld en gelijkenis zag. In 1969 ging zij op verlof naar Nederland. Daar deed zij een cursus autotechniek en volgde het z.g. derde jaar, een aanvullende vormingssessie. Terug in Afrika in 1970 volgde zij in Gaba, Oeganda, een pastoraal-theologische cursus van een jaar en keerde daarna terug naar Lumezi en later naar Chipata, waar zij een landbouwproject startte met de vrouwen. Dit heette "Vrouwen Vooruit" en was bedoeld om zelf groente en fruit te gaan telen als bron van inkomsten.

Met een onderbreking van een periode van 4 jaar in Nederland voor missie- en vormingswerk met jongeren, heeft zij met veel plezier 15 jaar als catecheet, pastoraal en sociaal werker in de parochies en in de dorpen mogen werken. In Chipata was zij 4 jaar Provinciale Econome van Malawi en Zambia, maar was zij ieder weekend te vinden in de parochie en in basisgroepen.

Op het eind van haar verblijf in Zambia in 1993, ontving zij de onderscheiding van Ridder in de orde van Oranje-Nassau. Bij die gelegenheid zei ze: “Ik heb veel geleerd van onze Zambiaanse mensen, hun hartelijkheid en gastvrijheid, hun eenvoud en het zich behelpen. Ik laat er veel vrienden achter en ben heel dankbaar voor mijn 35 jaar in Afrika”.

Terug in Nederland nam zij haar intrek in ons rusthuis in Sterksel en droeg zij de verantwoordelijkheid voor een twintigtal zieke en oudere medezusters. De bevolking van Sterksel vormde een hechte gemeenschap waarvan ook de Witte Zusters deel uitmaakten en de herinnering hieraan bewaarde zij nog steeds in haar hart.

Als een uiting van haar spiritualiteit, begon zij geestelijke gedichten te schrijven waarvan er uiteindelijk wel meer dan honderd waren, die zij in bundeltjes van 12 bewaarde en deelde met anderen.

Toen in 1998 Sterksel voorgoed gesloten werd, vertrok zij naar de gemeenschap in 's-Hertogenbosch. Daar werd ze werkzaam als vrijwilligster voor thuisloze mensen en voor de Zelfkrant, een uitgave van daklozen die daar een centje aan verdienen, en voor de SOS-kringloopwinkel. Ze werkte in het Inloopschip, en deed tafeldienst in het sociaal restaurant. Daar ontmoette ze mensen die in de knel waren gekomen om zo via ontmoeting en hen hun eigen krachten te leren ontdekken, ze te helpen hun situatie te veranderen.

In 2005 werd ons oudste klooster in Esch gesloten en kwamen er veel veranderingen. Triuke werd gevraagd om naar Klooster Terhaghe, een zorgcentrum in Eindhoven van de Zusters van Liefde van Gent, te gaan waar een gemeenschap van Witte Zusters samenwoont met deze zusters. Daar voelde zij zich helemaal thuis en nam tijd om te lezen, zich in de filosofie van Levinas te verdiepen, maakte veel aantekeningen hierover en schreef haar gedichten. Zij voelde zich dicht bij God en bij de mensen. Al gauw vroeg zij om als hobby de zorg voor een oude bloementuin op zich kon nemen. Het werd een weelderige pluktuin “Het Geluk” genaamd, waar velen bloemen kwamen plukken. Ze werkte graag zelf in haar tuintje naast haar activiteiten voor de gemeenschap en had altijd een mand met potjes met allerlei bloemzaad, dat ze opweekte in haar kamer. Zelfs had ze nu al tulpenbollen geplant in een kistje buiten haar raam maar ze heeft ze helaas niet meer kunnen zien bloeien. Ze herstelde wonderlijk goed na verwijdering van een hersentumor en hervatte haar activiteiten. Dankzij haar computer ontving en verzond zij e-mails voor de gemeenschap. Ook kon zij met de computer prachtige kaarten maken voor verjaardagen en andere gelegenheden. Ze leerde de Japanse papierkunst waarmee ze allerlei vouwkaarten maakte waarmee ze mensen blij kon maken.

Ook ging ze, voor zolang het kon, elke woensdag naar Den Bosch om voor de Zelfkrant te blijven werken. Maar haar leeftijd en gezondheid eisten langzaam hun tol. Na 18 jaar vrijwilligerswerk voor de Zelfkrant nam zij begin verleden jaar, met pijn in haar hart afscheid. “Het was voor mij iedere week een bijzondere dag waar ik weer zoveel mensen mocht ontmoeten die veel voor mij betekenen”, was haar afscheidsgroet.

Zij hield zich nog steeds volop bezig, maar voelde zich meer en meer vermoeid. In werkelijkheid was zij ernstig ziek. Zij was er heel open over met haar medezusters en deelde met hen het verloop van haar ziekte. Dit creëerde een diepe verbondenheid met haar gemeenschap, die haar met veel liefde ondersteunde. Zo lang mogelijk bleef zij actief en nam lange tijd deel aan het gemeenschapsleven. Zij las veel en schreef nog veel op. Zij kreeg veel bezoek, vooral van haar familie die haar trouw bezochten. Wij bewonderen haar moed en

openheid, haar innerlijke rust en overgave. Uiteindelijk moest zij het bed houden en gaf zij zich volledig over en was klaar om de Heer te ontmoeten. Wij zijn dankbaar voor alles wat zij heeft kunnen betekenen voor zoveel mensen. Ook gaat onze dank uit naar al diegenen die haar liefdevol hebben begeleid en verzorgd. Wij vertrouwen haar nu toe aan de Heer, dat zij nu mag rusten in zijn Eeuwige Vrede.